

цитѣ на всички кѣщи тѣжно висѣли грамадни черни знамена. Такива се вѣтрѣли и по параходитѣ въ пристанището. Въ черно били облѣчени и всички хора. Момѣкътъ питалъ, какво нещастие се е случило, та цѣлиятъ градъ е потѣналъ въ трауръ, но никой нищо не казвалъ.

Отбилъ се въ единъ хотелъ съ гостилница. Нахранилъ се. Питалъ гостилничаря, но и той нищо му не отговорилъ. Наелъ си една стая и отишелъ да си почине. И въ нея на едната стена той видѣлъ мѣсто, голѣмо колкото прозорецъ, обковано съ черъ коприненъ платъ. Момѣкътъ не се стѣрпѣлъ. Помѣчилъ се да откове единия край на плата и да види, що има отдолу. Платътъ се разцѣпилъ и подъ него се показалъ портрета на девойка съ невиждана красота. Момѣкътъ не могѣлъ да откъсне погледа си. И очитѣ на девойката били устремени къмъ него.

Въ това време на вратата се почукало. Влѣзълъ гостилничарѣтъ. Той побледнѣлъ и се разтрепералъ цѣлъ, като видѣлъ откования портретъ. После извикалъ:

— Нещастний момко, знаешъ ли, че ще заплатишъ съ живота си твоеото любопитство!

— Това не ме плаши, — отговорилъ момѣкътъ. — Но ти ще ми кажешъ, коя е тая девойка, — и продължавалъ да я гледа въ захласъ.

Стопанинѣтъ не можалъ да устои на голѣмитѣ молби и разказалъ. — Нашата страна бѣше най-щастливата земя подъ небето по-рано. Надарилъ я е Богъ съ всички блага. Ние живѣхме въ миръ и доволство. Нашиятъ царъ е уменъ и мѣдръ. Като него нѣма втори на земята. Най-голѣмата му радостъ бѣ неговата единствена дѣщеря. Тя бѣ тѣй красива, че всѣки день идваха хора отъ цѣлото му царство, само да я видятъ и да ѝ се полюбуватъ. И царѣтъ заповѣда да се подари нейниятъ портретъ за всѣки домъ въ царството му, та да могатъ всички да я гледатъ и да ѝ се радватъ. Тогава и на мене подариха портрета ѝ, предъ който ти сега стоишъ.

Но случи се голѣмо нещастие. Царската дѣщеря отишла единъ день съ две свои другарки да се разходи край морето. Видѣлъ я морскиятъ царъ. Тя го пленила съ своята красота. Той не можалъ да се слѣржи. Доплувалъ до брѣга и ѝ поднесълъ даръ най-скѣпоценни камѣни. Царската дѣщеря не искала и да ги погледне. Изсмѣла се и се отдалечила съ другаркитѣ си.

Разгнѣвилъ се много царѣтъ на морето и то заревало съ страшна сила. Грамадни вълни се понесли къмъ брѣга. Една отъ тѣхъ го прелѣла, настигнала тритѣ девойки и ги отнесла въ морскитѣ дълбини. Тамъ е и до сега царската дѣщеря. Пленница е на морския царъ. Той не искалъ да я пусне, докато не обещае, че ще му стане жена. Опитаха се мнозина храбѣрци да я спасятъ, но никой отъ тѣхъ се не върна. Нещастниятъ ни царъ се увѣри, че никой не може да му помогне. Счита дѣщеря си вече за мъртва и заповѣда, да бжде въ трауръ столицата му, докато и самъ той